

Něco na rozloučenou?

Snad jen tolik, že se určitě neloučíme.

*Pojď, náš čtenáři, spolu s námi putovat dál po různých literárních žánrech –
neboj se – my to dáme ☺*

Pokud máš nápad, který bychom mohli zkusit realizovat, dej vědět.

mýty a báje z prváku

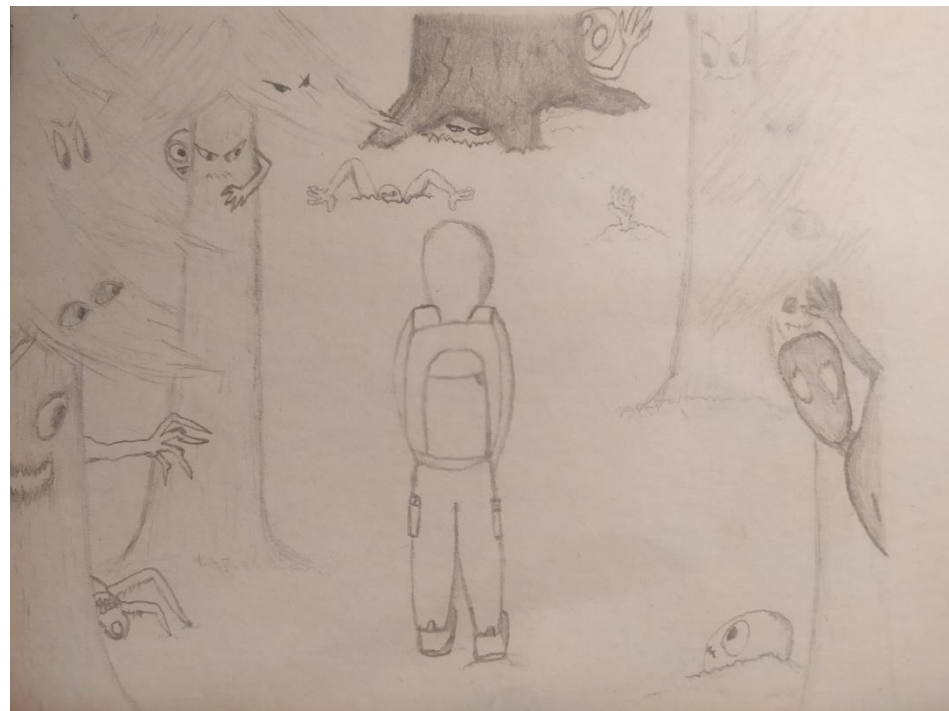
*projekt 1A4
Grafická úprava a tisk
GymPrint Louny, ©2021*

Dimpop

Je tomu již spoustu let, co Dimpop naposledy přišel na náš svět. Dimpop, bájný netvor z Mytiku. Ohavný to tvor, napůl člověk a napůl osel.

Sophia, malé děvče z Litochora, si hrála na zahradě, když v tom najednou ze země vykopala starou dřevěnou bednu, ve které byla jakási skládanka. Na bedně bylo napsáno, ať nikdo za žádnou cenu neskládá tuto skládanku. Sophia však byla zvědavá a neuposlechla varovný nápis. Když skládanku složila, ozvala se strašlivá rána a okolo Mytiku se objevil velký ohnivý kruh. Byl to on, Dimpop. Ve městě vypukla obří panika. Dimpop byl na cestě do města. Když dorazil do města, zabíjel všechny, kteří se mu postavili do cesty. Když jste se Dimpopovi pouze podívali do očí, zkameněli jste a následně vás Dimpop roztříštil na malé kamínky. Drancoval celé město a naživu zůstali už jen Sophia a její kamarád Nikos. Měli oba strach. Sophia měla strašné výčitky svědomí, protože je to všechno její vina. Napadlo je tedy rozložit skládanku a dát před Dimpopa zrcadlo, aby se podíval sám na sebe. Sophia rozložila skládanku a Nikos dal před Dimpopa zrcadlo. Dimpop zkameněl a rozpadl se na prach, nezemřel však. Vrátil se zpátky na Mytikas. Sophia vrátila skládanku do dřevěné bedny a zakopala jí zpátky, kde ji našla.

Dimpop se nemůže vrátit sám, pokud někdo tuto skládanku nesloží. Je to syn bohyně Artemis a Telesfora. Jelikož Telesfor není bůh, je Dimpop polobůh. Na Mytikas byl poslán za trest, protože zabil svého otce.

Wachterové

Proč se v lese nemá dělat hluk a nepořádek? Takové typické odpovědi jsou, že kvůli zvířatům nebo že má být v lese prostě klid. Později, když začaly v okolí Černobylu na Ukrajině přibývat stovky nezvěstných lidí, se k nim zrodila další odpověď.

Po poklesu radioaktivity se lesy v okolí staly terčem pro zvědavé, hlučné lidi a nepořádnou mládež. Lesy se nemohly ubránit, a tak si příroda usmyslela, že stvoří někoho, kdo je ochrání. Po černobylské havárii nebylo lepší místo než radioaktivní a opuštěný Černobyl ke vzniku někoho, kdo by zvládl bránit lesy. A zde se zrodili Wachterové živící se radioaktivitou.

Nikdo neví, jak vypadají. Nemají nějakou ustálenou podobu. Ví se, že vidí lidem do hlavy, znají jejich kašdickou slabinu a toho využívají. Přeměňují se ve věci, osoby a chystají pro ně ty nejstrašlivější scénáře. Těla obětí se nikdy nenašla, oni totiž také přímo nezabíjí, ale dokáží tlumit smysly schopnosti svých obětí.

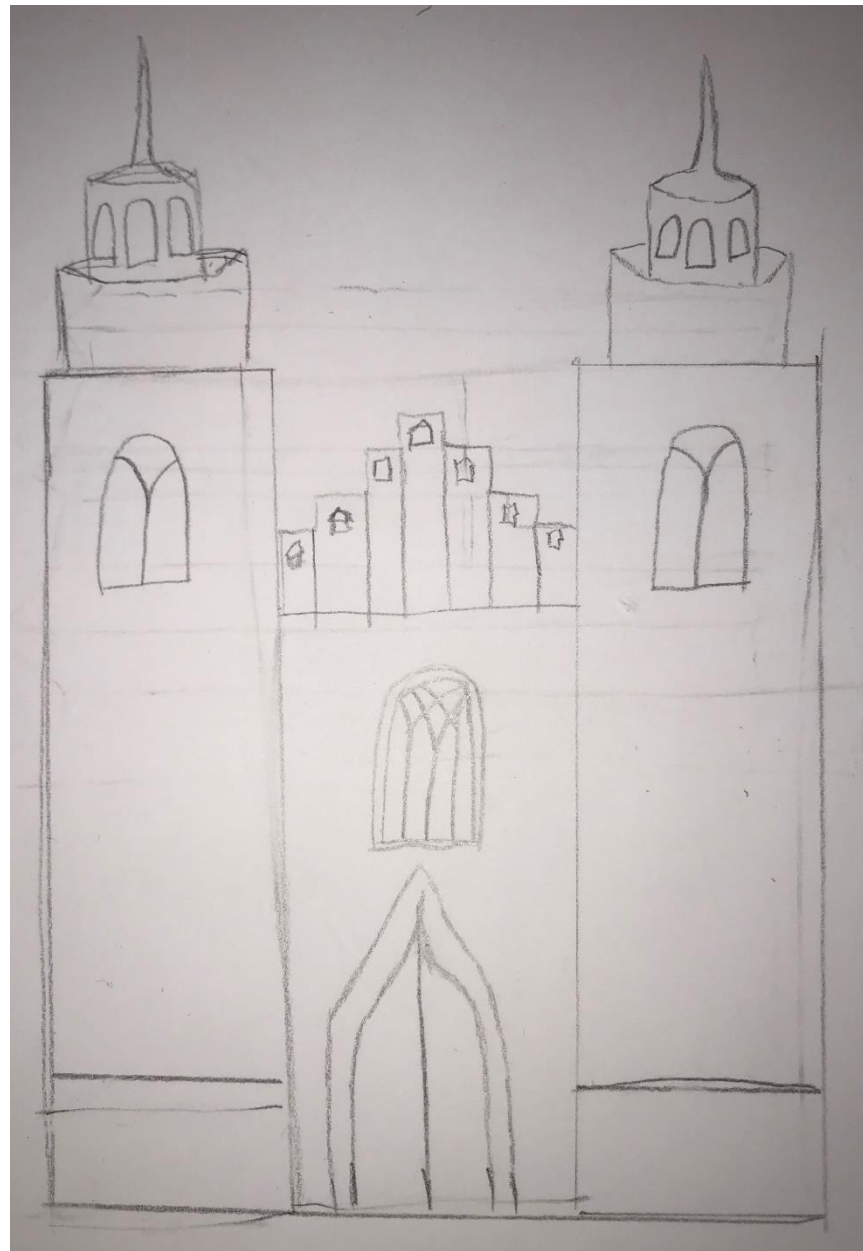
Wachterové si s nimi rádi hrají, když jim oběť utíká, tak ho dokáží zpomalit, i když se bude snažit sebevíc, nedokáže rychle utéct. Umí člověka ohluchnout a spoustu dalších věcí, které mu znemožní a znepríjemní únik.

Z lidského strachu získávají energii, díky které dokáží své oběti proměnit v strom neznámého druhu, temně černé barvy. Lidé, co se promění v strom, nezemřou, ale nejsou ani živí a tím je Wachterové trestají. Wachterové mají omezené smysly a lidé většinou upoutají jejich pozornost hlukem, nepořádkem. Najdou se i tací, kteří se odváží vyslovit jejich jméno, což málokdy dopadne dobře. Wachterové trestají lidi dělající hluk a nepořádek, a proto by se měli lidé chovat k lesům s úctou.

VZNIK A ZÁNİK ZEMĚ A SLUNEČNÍ SOUSTAVY

Jednoho krásného dne došlo na pro nás neznámé Zemi před pár minutami k obrovskému výbuchu mohutné sopky. Díky této ohlušující erupci vznikla bublina, která se pro nás později stane domovem. Ta bublina ve chvíli výbuchu obsahovala původní základy naší Země a Sluneční soustavy (prach a nečistoty z neznámé Země). Mezitím, co u nás uběhly dlouhé miliony let, na neznámé Zemi uběhly pouhé vteřiny. Když se u nás vyvíjel život a došlo i k vyvinutí a následnému zániku dinosaurů, na neznámé Zemi jen stoupá malá bublina výš a výš nad sopku. V tu chvíli, kdy byla naše bublina nejvýše, nastala u nás doba ledová, protože se zima, která vládla venku (mimo bublinu), přesouvala dovnitř. Bublina ale nemohla stoupat donekonečna. A tak, jak u nás pomalu dochází ke globálnímu oteplování a s ním spojenými problémy, klesáme pomalu zpět k jícnu sopky. Tomu, co nás čeká a nemine, se nedá vyhnout. Mezitím, co na neznámé zemi všichni živí tvorové panikaří, bojí se o svůj život a snaží se horoucně dostat do bezpečí, na naší Zemi vládne naprostý klid a mír. Ale konec jednou bude muset přijít – a on přijde. Co se stane, až naše bublina, díky které tady žijeme, praskne? Naše Země se může jako lusknutím prstu vypařit, nebo vzplanout, ale třeba se také zvládne nějakým zázrakem přizpůsobit okolnímu prostředí. My se ale zatím nemusíme ničeho bát, než se dostaneme zpět do přímé blízkosti sopky, budeme ještě dlouho pomalu klesat – vždyť jen dostat se do doby ledové trvalo pěknou řádku let.

...

Kdysi dávno žil v malé vesnici Petr, už jako malý kluk rád stavěl kamenné pevnůstky a snil o tom, že jednoho dne postaví velkolepou stavbu, za kterou by se sjížděli lidé ze všech zemí, obdivovali její majestátnost a on se stane uznávaným stavitelem, co se vyrovná ostatním velikánům. Bohužel ne vše šlo podle plánu. Neměl dost peněz na výstavbu chrámu a ani nikoho, kdo by ho podpořil v této vizi.

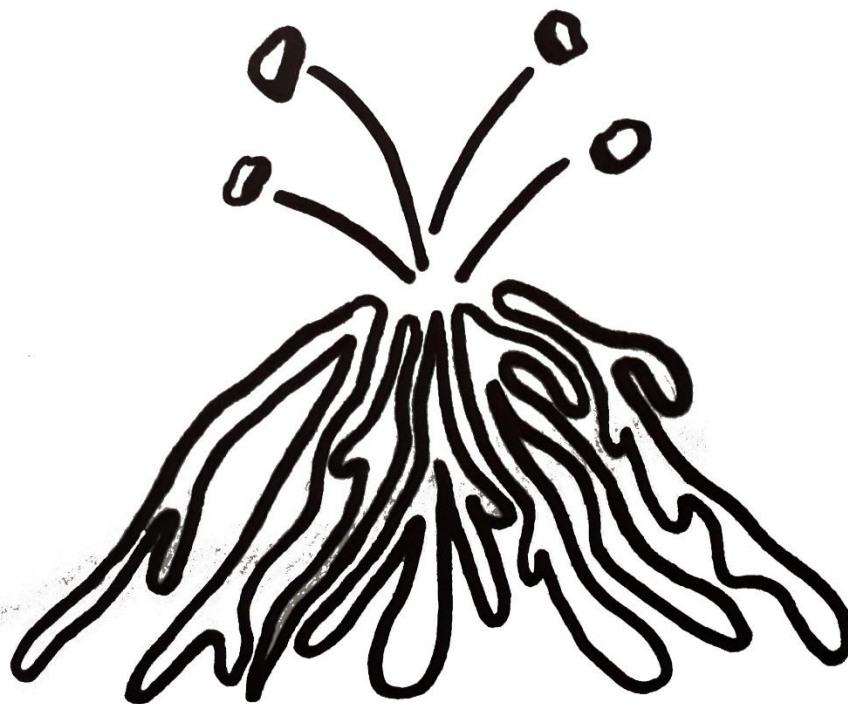
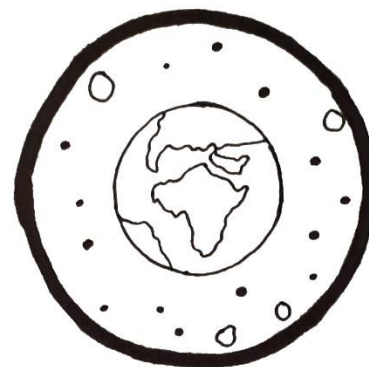
Jednou navečer, když se vracel z luk, se mu zjevila postarší žena. „Zdravím můj milý, často slyším o tvé vizi, nabízím ti pomoci. Pošlu ti mé pomocníky, potřebné kameny najdeš, v lomu na severu za lesy. Teď mě dobře poslouvej, z lomu si můžeš vzít kamenů, kolik budeš chtít, avšak ty, které už nebudeš potřebovat vrátíš zpátky za lesy. Pokud tak neučiníš, se svým životem se rozloučíš. Postav jej na kopci v dubovém háji.“

Jakmile vše řekla, zmizela. Na druhý den dorazili pomocníci, vyrazili do lomu, kameny si vzali, dopravili je na určené místo a začali.

Když chrám, který bylo vidět široko daleko, dokončili, pomocníci také zmizeli. Kameny, co zbyly, měl nazpátek dopravit sám. Zapřáhl koně a vyrazil na cestu. Když projížděli lesem, kůň se splašil a společně s vozem kamenů spadl ze srázu a dopadl na jeho dno. Petrovi se pro kameny nechtělo a věděl, že je zpátky do lomu nedonese a doufal, že žena se o tom nikdy nedozví.

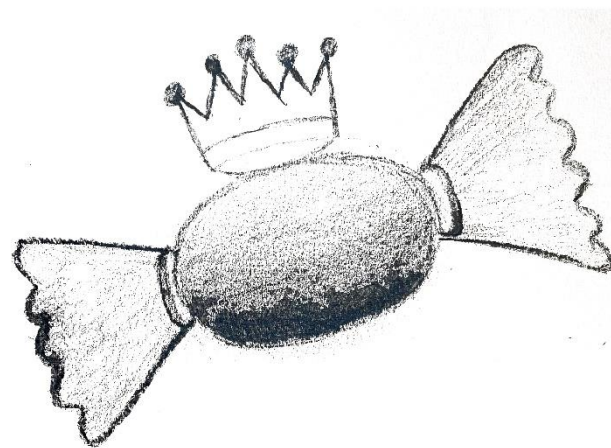
Jakmile se vrátil zpátky našel chrám stát celý. „Věděla jsem, že mé podmínce nedostojíš.“ řekla žena. Než však stačil něco říci, strop chrámu se zhroutil přímo na Petra a zabil jej.

Chrám bez střechy se postupně rozpadal, až upadl k zapomnění.

Launyfé

Za dávných časů ve městě Launyfé žilo přes tisíc obyvatel. Tito lidé se vyznačovali především nepřátelskou, nenávislnou a nepřejícnou povahou. To se projevovalo především v jejich soužití. Každý člověk bydlel v jedné chatrči s jedinou postelí. Obyvatelé se mezi sebou vůbec nestýkali a jejich jediný společným projevem mezi sebou byly nadávky a řev. Z města nikdy nebyl slyšet žádný smích, ale pouze pláč. Nerodili se zde vůbec žádné děti. Staří lidé tam umírali sami. Pán Bůh už se na toto město nemohl dál dívat, proto se rozhodl, že město zničí. Chtěl, aby ostatní viděli, že takto se žít nedá. Tak seslal na město hurikán Christmasfé. Byla to strašlivá bouře, která udeřila na město plnou silou. Foukal velmi silný studený vítr, z nebe šlehaly ostré žluté záblesky a ozýval se ohlušující rachot hromů. Lidé vybíhali se svých domů a snažili se zachránit. Pán Bůh navíc seslal velké množství vody, aby se všichni lidé utopili. Zachránili se pouze dva lidé a byli to muž a žena, kteří se jmenovali Eduaros a Annasfé. Zachránili se hlavně díky jejich vzájemné pomoci jeden druhému. Pochopili, že pomoc mezi sebou je velmi důležitá. Když to Pán Bůh viděl, tak je nechal žít. Oba vylezli na horu Oblík, kam voda nedosáhla. Společně si poprvé spolu povídali a byli smutni, že se dříve jen hádali a vůbec si nepomáhali. Kdyby si to uvědomili předtím, mohlo by být všechno jinak. Shodli se, že chtějí začít znovu. Jejich první krok byl zpět do zničeného města a přejmenování města Launyfé na Louny. Z města je už od této slyšet pouze smích.

Candyos

V domečku, v blízkosti pastev, kde voda potůčky teče, žil mladý chlapec Candyos. Měl jen matku, protože jeho otec ho opustil, když byl ještě v matčině břiše. Už delší dobu přemýšlel, jak to vypadá ve světě. Candyos slíbil matce, že bude opatrný a vydal se na cestu dlouhou. Prošel temnými lesy. Šel skrz houževnaté křoví. Když už měl za sebou pár mil, lehl si na trávu, aby si odpočinul. V tu chvíli sáhl na jakousi fialovou květinu. Nikdy ji neviděl. Pojmenoval ji fialka, podle zbarvení. Vzal do ruky 2 kameny a začal fialku mezi nimi drtit. Když mu začaly na nohy padat průhledné krystalky, ochutnal a zjistil, že jsou sladké. Zkusil krystalky nasypat na list a zabalit do kulata. Jakmile ochutnal, zamiloval si to. Dal tomu jméno sladfil. Udělal si zásobu sladfilů a vydal se dál. Když v tu ránu uviděl království. Vešel dovnitř a na kraji seděl malý chlapeček. Candyos mu dal ochutnat sladfil a chalpeček jásal radostí. Přicházelo více lidí. Vřískali radostí. Najednou přišel král Musapas. Těž ochutnal sladfil a rozzářil se jeho skvělostí. Musapas mu slíbil odměnu, za výrobu sladfilů pro celé království. Candyos souhlasil a začal. Když už měl hotovo, Musapas byl nadšený a zeptal se Candyose, co za to požaduje. Candyos byl skromný a pokorný a nic nechtěl. Musapas však trval na svém. Candyos řekl, že by se rád vrátil domů k matce. Musapas nechal osedlat koně s dvěma pytlíky zlatých mincí. Candyos poděkoval a odešel. Tímto dnem se zapsal do dějin jako Candyos, objevitel sladkých bonbonů.

Království za koně

Dívka Liara, ač krásná a okouzující, vzešla z rodiny chudé. Všechn čas trávila tvrdou prací na poli, namísto prožívání radovánek svého raného mládí. Po smrti rodičů byla osamělejší, než kdykoli před tím. Jediným, kdo jí na světě zbyl, byl její kůň. Neměl právě postavu koní bohatých pánů, ale za to pohled do jeho hlubokých očí dokázal vyléčit jakoukoli bolest. Vydali se na cestu, dívka a kůň, sami dva. Vzájemně si byli společníky, oporou i ochráncem. Chvíli krokem, chvíli cvałem, chvíli pěšky, jindy v sedle, cestovala Liara již několik týdnů. Oba už málem padali únavou, ale v tom se před nimi objevila rozlehlá louka a v dále, až na úplném konci louky se tyčil zámek. Liara na sobě nedala nic znát, ale celým srdcem si v tu chvíli přála jen jediné. Přesně v takovém zámku bydlet. Jen co jí tato myšlenka probleskla hlavou, její kůň se rozeběhl kupředu rychlostí, jako ještě nikdy. Běžel a nebyl k zastavení. Mrknutím oka se ocitli na nádvoří. Najednou odněkud přišla neznámá žena, Bohyně, krásná, oblečena v drahých šatech. Přišla s nabídkou. Navrhla dívce veškeré své bohatství, celé království, velké věno, výměnou za jejího koně. Dívka okouzlena vším tím zlatem bez rozmyslu souhlasila. Až později si uvědomila, jakou chybu udělala. Bez váhání vyměnila toho, kdo při ní stál v nejtěžších chvílích, za kopy peněz. Vydala se tedy hledat onu Bohyni. Po několika dlouhých dnech se konečně setkala s Bohy a uviděla svého koně. Srdce Bohyně se jí nakonec podařilo obměkčit, koně dostala zpět a království vrátila. Uvědomila si totiž, že žádné bohatství jí nestojí za to, aby se vzdala toho, koho má skutečně ráda.

...

V jednom království u jezera žil jeden udatný muž, který měl sílu koně už od útlého věku. Jednoho dne, když se probudil, uviděl, že jezero je vyschlé. Celé království si myslelo, že je to trest boží, který má krále a jeho království potrestat za jeho činy. Královi se to nelíbilo a i k němu se donesly zprávy o udatným mladíkovi se sílou koně, a tak ho poslal po korytu řeky, aby zjistil příčinu vyschnutí. Den i noc šel a po dlouhých třech letech narazil na velikou vyschlou poušť, kde býval oceán. Najednou se před ním objevila modrá záře. „Já jsem bohyně moře a oceánů,“ pověděla bytost v záři. „Co se stalo, proč všechna voda zmizela?“ zmateně se vyptával „Nevážili jste si toho co máte, voda je božský dar, který jste ničili,“ našťavaně vykřikla bohyně. „Prosím vás, co mám udělat, abyste nám vrátila vodu?“ prosil na kolenou. „Budiž, když splníš tento úkol, tak spustím déšť,“ Bohyně položila před statečného mladíka džbán vody se slovy: „Jeden den se nedotkneš vody, pokud to zvládneš, vrátím vodu,“ mladík přikývnul a sedl si před džbán. „Pokud ale prohraješ, tak vodu už nikdy neuvidíte a ty půjdeš se mnou,“ dodala bohyně. Seděl před džbánem celý den. V noci vyčerpáním z cesty usnul. Když nastalo ráno, kapka vody spadla na tvář mladíkovi. Když se začal probouzet, všimnul si, že začalo pršet. Déšť naplnil oceány, moře a řeky. Cestou domu viděl, jak se lidé radují, a tančí v dešti. Od té doby lidé poznali déšť.

Vznik světla a tmy

Co je za tmou? A co je za světlem? Skutečně začíná světlo právě tam, kde končí tma? Tma jako poutník obalený kápí linoucí svůj stín zemí, není chudý, není zloděj. Světlo jako inovátor v čisté diamantové košili rozptylující jeho záři po obloze, není bohatý, není donátor. Oba dostali své moci - tma skrývat, mlžit a mást, světlo zas ukazovat, provádět a hřát. Světlo není věčné, ani tma není. Avšak víra jednoho v toho druhého činí oba nesmrtelné a věčné.

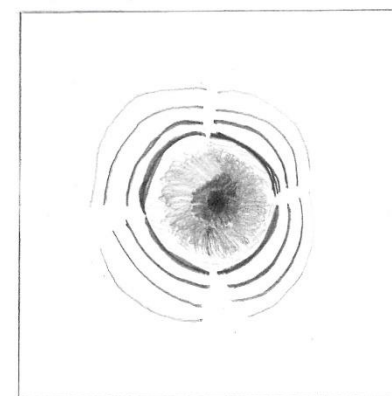
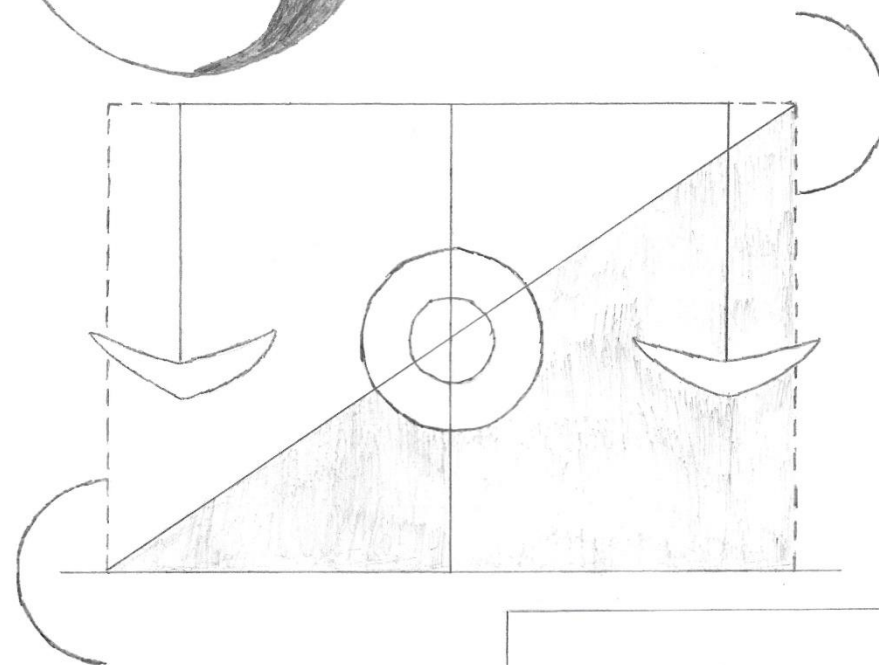
Zkusme si vzít čistý papír světlem prosvícený, nejprve trochu, poté více, nakonec celý prozářený. Co ale dál? Možno papír shoří, nebo vybledne. Možná světlo nezanikne, ale ani nezesílí. Vezmeme si další papír tentokrát s naprosto drobnou temnou kaňkou. Bez světla kaňku nevidíme. Čím více papír prosvítíme, tím více kaňku uvidíme. Světlo se bude kolem kaňky rozmáhat a kaňka bude sílit.

A kde vlastně končí a začíná tma, a kde světlo? Hroty stínů začínají a končí tam, kde začínají a končí vlny záře. Ze světla se rodí tma a z tmy světlo. Každý z nich zaujímá místo na opačném vahadlu vah skutečna a nekonečna. Počátek jednoho tedy může ležet kdekoli v blízkosti i uprostřed druhého. Převaha ať už temna nebo světla vychýlí existenci. Ta se jejich proměnlivostí stále srovnává a zase vychyluje. No a kde se nacházíme my, ve světle, nebo ve tmě? Na ose vah mezi nebem a zemí, ve středu myšlenky, na hranici relativní viditelnosti světla a tmy. Světlo a tma pro nás sahají pouze tam, kam sahá naše chápání a představivost.

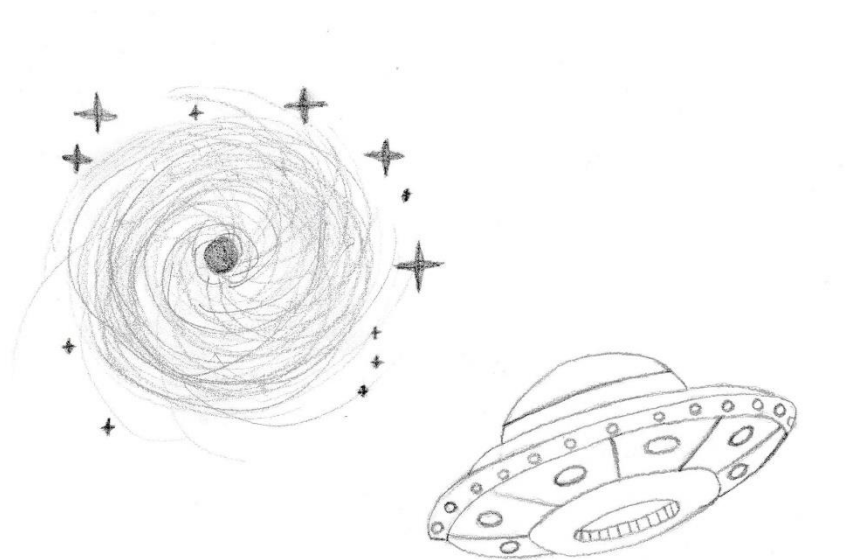
Mňautaur

Jednoho krásného dne se narodil neobyčejný kluk jménem Sam, už od malička byl odlišný od ostatního obyvatelstva, měl totiž kočičí ocas a uši. Časem, jak se vyvíjel, narostla mu srst, začal se více a více podobat kočce. Když už vyrostl do skoro celé podoby kočky, původní mu zůstala jen hlava. Lidé z něj měli strach. Ten den, kdy strach přerostl v násilí a na Sama už jen nekřičeli: „Zmiz ty příšero“, ale už ho i jeden pán praštil a nadával, aby z tohoto světa odešel a že taková stvůra tady nemá co dělat. Když tohle Sam slyšel rozhodl se, že z očí lidí nadobro zmizí. Ale kdyby lidé jen tušili, čeho bude jednou Sam schopný, určitě by se k němu takto hrubě nechovali. Sam se dlouho skrýval v lese v pozemní chatrči, kterou si sám postavil. Po pár dnech, kdy se Sam schovával před okolím, vůbec netušil, co se venku děje. Panovník Slothain té doby, v Alajské říši, rozpoutal válku mezi Alajci a Voláky, kvůli nedostatku dřeva a jídla. Sam vyrůstal ve Volácké říši a když viděl jak lesem, kde se schovával kráčí ozbrojení vojáci, došlo mu, že to není žádný nácvik, ale chystá se opravdová válka. Okamžitě se sebral a chtěl zjistit, co se děje, jakmile se to dozvěděl, přidal se k vojákům. Sam ze začátku válku pouze pozoroval. Uvnitř něj sedělo něco divného. Najednou jako kdyby popadl druhý dech a zakřičel: „Jak vy ke mně, tak já k vám.“ Pustil se do války a všichni co mu vstoupili do cesty přepral. Díky němu Volácká říše zvítězila a Sam byl zapsán jako nejsilnější bytost v dějinách. Začali mu říkat mňautaur a všichni, kteří na něj kdy byli oškliví se stydí až do teď.

Mýtus O VESMÍRNÉM VLÁDCI SATURNOVI

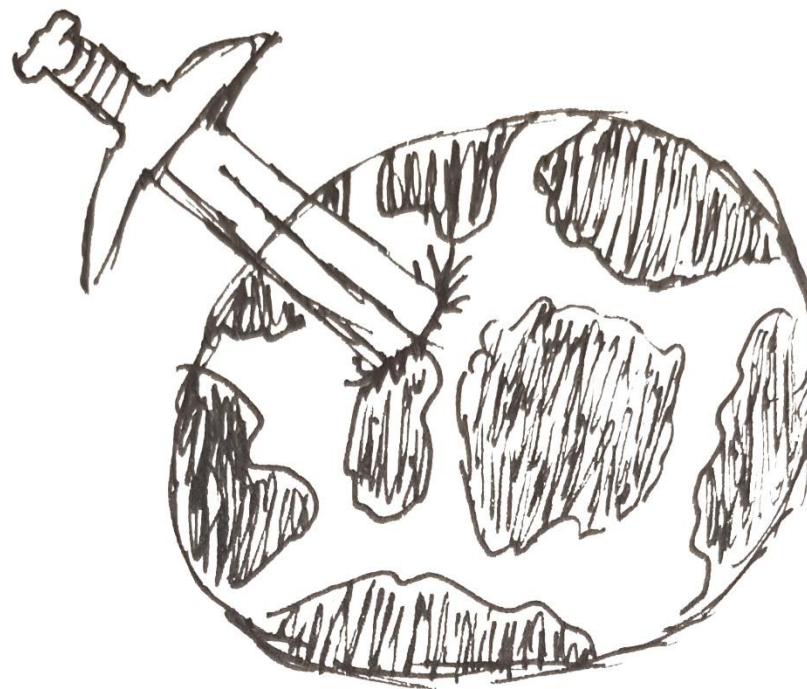
V době před vznikem naší překrásné planety Země, bylo prázdno jen prázdno. Toto tvrzení si myslí většina lidí, avšak proč tomu tak je? Podle vědců vznik planety Země byl způsoben tzv. Velkým třeskem. Jenže podle prastarého mýtu o velikém vládci Saturnovi Zemi vytvořil on. Přesuňme se teď do lidem neprozkoumané části vesmíru. Miliardy let před vznikem Země tu vládl sám velký Saturn. Jednoho dne za ním přišla jeho manželka Makronka a pronesla: „Můj králi, moje lásko, tož už dosti dlouho jsi mlčel, lenivěl a odpočíval. Udělej něco velkého!“. Saturn se velmi pomalu zvednul ze svého trůnu z rhodia. Beze slova uchopil svůj magický hliněný meč a třikrát s ním uhodil do Zlaté skály, která byla hned naproti jeho trůnu. Prvním úderem skálu rozdrtil na miliony mikroskopických dílků. Druhým úderem všechny tyto kousky spojil do jedné velké koule, která byla velká jako jedna zlatá mince. Než provedl třetí úder, tak dvakrát kýchl a jednou si povzdechl. To způsobilo poté vznik atmosféry a hydrosféry. Při již zmíněném třetím úderu se koule začala otáčet přímo vesmírnou rychlostí, to vytvořilo opravdu silné gravitační pole, které začalo k sobě přitahovat různé vesmírné objekty, jako třeba asteroidy, komety vesmírný prach a malé planetky. Když se všechny tyto tělesa spojili dohromady vznikla Země. A co lidé? Poté co Saturn vytvořil Zemi, tak začal rozmýšlet nad vytvořením nové civilizace. Rozhodl se pro vytvoření člověka, a tak nabral do svých ohromných rukou velké množství hlíny. Hlínu namočil ve studně nekonečného zdroje a ze vzniklé hmoty vytvořil muže a ženu. A takto podle tohoto mýtu vznikla Země a člověk.

Mýtus o původu člověka

Před mnoha sty miliony lety, kdesi daleko od naší nynější planety, se nacházela civilizace. Lidé na ní žili jako my před několika málo lety. Uměli sestrojiti rakety a do vesmíru párkrát také vyrazili. Při několikátém letu do vesmíru se jako obvykle vybrala skupinka astronautů, která byla v tomto případě tvořena třemi muži a třemi ženami. Ti měli doletět na docela vzdálenou planetu, avšak ne tak, jako ta planeta, na kterou se nakonec dostali. To bychom ale předbíhali.

Astronauti se připravili na svůj let a úspěšně vyrazili. Cestou šlapalo vše jako hodinky. Zanedlouho se před nimi objevila černá díra. Astronauti s touto překážkou počítali. Nevěděli ale, že černá díra je tak mocná. I když si mysleli, že jsou od ní dostatečně daleko, nebyli. Byli vcucnuti dovnitř a objevili se kdesi v jiné galaxii. V tu chvíli se přerušilo spojení s jejich planetou. Astronauti se samozřejmě chtěli hned vrátit zpět. Jenže už to nešlo. Černá díra zmizela. Jelikož paliva také neměli na rozdávání, nezbývalo jim nic jiného než najít planetu, na které by mohli bezpečně přistát. Tak se dostali na naši Zemi. Jako první přemýšleli, zda by kolem nebyl nějaký další člověk. Proto z rakety vyndali vše potřebné a vydali se prozkoumávat okolí. Nikoho kolem, kromě zvířat, nenašli. Časem se zabydleli a měli potomky, čímž založili novou civilizaci. Svým dětem samozřejmě vyprávěli o životě na své rodné planetě. Ale jak šel čas, informace o cizí planetě se příkrášlovaly, proto dnes už není jasné, co je pravda a co domyšlené.

Jak kdysi vznikla duha

Duha, pro nás poměrně všední věc. Obyčejná, nepodivuhodná. Ale pozastavme se nad ní na chvíli. Copak se nikdo z vás nikdy nezamyslel nad tím, kde že se ta duha bere? Zcela nepochybně tahle otázka patří mezi jedny z nejužívanějších dětských frází.

Dovolte mi vám o vzniku duhy něco málo povyprávět.

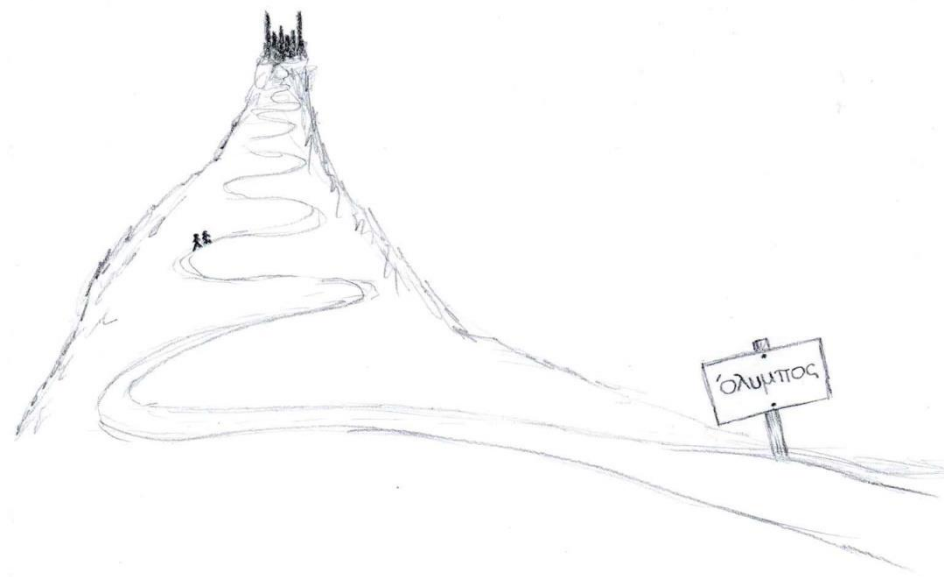
To si tak jednou nedlouho po vzniku Světa seděl na nebeských polštářcích andělíček.

Zamyšleně hleděl z obláčku dolů na Zem. „Proč jen je ten svět tak pochmurný a tmavý?“ mnohokrát za den si znuděně pokládal tu samou otázku.

Týden po stvoření světa ho pohled na černobílou krajinu začínal uvrhovat do smutku. Melancholicky pozoroval šedé stromy, které jako by snad splývaly s oblohou.

V ten moment se rozhodl. Snese se na Zem a bude po ní chodit tak dlouho, dokud nenajde něco čím Svět rozveselit.

Jak dny plynuly, co po Zemi anděl chodil, nálada klesala. To ale najednou zahlédl něco se v dálce blýsknout. Protože při cestě na Zemi o křídla přišel, musel k blýskajícímu se předmětu běžet po bosých nohou. Když předmět spatřil, dech se mu zatajil. Sesunul se znaveně na kolena a prohlížel si nádhernou, obrovskou, barevnou paletu, která před ním ležela. Vedle palety odpočíval jemný, skoro by až řekl hedvábný štětec. Vzal jej do ruky. A tak anděl našel barvy. Namaloval si most do nebe a když zapršelo, barva se roztekla po celém Světě. Tak se stal Svět barevným. A pokaždé když zaprší, trocha barvy z mostu stéká s ním a tak se na obloze tvoří překrásný obrazec, kterému říkáme duha.

Timofei a Timeus

Zenovi a Suadelle se narodila dvojčata Timeus a Timofei. Timeus byl nadaný, vyučoval se řemeslu, byl snem mnoha dívek, avšak toužil po přesném opaku. Timofei běhal po lesích, toužil po lásce, snil o té nejkrásnější dívce a toužil po rodině, ale žádná s ním ani pozdrav neprohodila a šikovnost mu scházela. Jednou se jim zjevily bohyně Hestiá, Athéna a Atropos, které chtěly velkou slávu a moc dobře věděly, že by vlastně oba chtěli žít život toho druhého. Nabídly jim, že tak umí zařídit pod podmínkou, že o nich budou zpívat oslavné písně. Timofei ani Timeus neváhali a souhlasili. Druhý den se už probudili v těle toho druhého. Najednou měl Timeus svůj klid a Timofeie konečně obklopovaly dívky, jedna hezčí než druhá. Jenže tyto životy je přestali bavit. Oběma scházelo to, co vlastně ani nevěděli, že mají tak rádi, ačkoli si přáli, aby to celé bylo jinak. Rozhodli se dojít až na vrcholek hory Olymp, za samotným božstvem, aby jim vrátili jejich původní životy. Nejen že se bohové hněvali, že jim na jejich posvátnou půdu vstoupili obyčejní lidé. „Kdyby to alespoň byli polobozi!“, Hněval se Zeus. Nebylo cesty zpět. Vrátit původní životy už bohyně Hestiá, Athéna ani Atropos nemohly a poslat je zpět mezi občany také nešlo, vždyť už přeci viděli to jejich místo Božské! A od té doby se traduje, že jsou mezi bohy právě dva bohové, původně lidé, kteří se k božstvu takhle připletli a ostatní Bohové z nich udělali své další nesmrtelné kolegy.

Callistos

Gaia, bohyně země, měla tajemství. Stvořila syna, který nepřipomínal boha a nepodobal se ani člověku. Dalo by se říct, že byl více příbuzný zvířeti. Vypadal jako vlk. Nebyl schopný mluvit, jeho výška činila čtrnáct stop a délka ocasu stop osm. Barva jeho kožichu byla černá jako nejtemnější hladiny oceánu, avšak jeho oči byly bílé jako mraky. Pojmenovala ho Callistos. Věděla, že by ho ostatní bozi kvůli jeho podobě odsuzovali, a proto ho poslala na Zem. Na ostrově jménem Apoloyó se k sobě všichni chovali přátelsky, láskyplně a empaticky. Proto si Gaia vybrala toto místo za Callisův domov.

Callistos strávil první tři týdny na ostrově v lesích. Živil se lesní zvěří a nikdy neměl ani pomyšlení na zaútočení na lidi. I když byl Apoloyó velký, Callistos nebyl nepřehlédnutelný. Pravděpodobně se až moc přiblížil k lidskému obydlí, protože ho spatřil jeden z obyvatelů ostrova Apoloyó. Když zahlédl obrovské zvíře stojící na skále nad městem stačilo pouze ukázat a všichni viděli. Jejich dobrou povahu ovládl strach, z které se u některých zrodila nenávist a hněv.

Ještě ten večer osmnáct silných mužů naplánovalo, kdy zvíře napadnou a jak ho zabijí.

Vycházelo slunce a Callistos se probouzel, avšak než dokázal otevřít své oči, meč mu probodl hrdlo. Osmnáct mužů se dívalo, jak nevinné zvíře umírá. Když Callistos naposledy vydechl ozval se z nebes výkřik. Byl to výkřik bolesti, zrady a ztráty. Gaiin hlas byl tak silný až se začala trhat zem. Apoloyó se roztrhl na šest menších ostrovů, které dnes známe pod jménem Paros, Ios, Amorgos, Naxos, Folegandros a Théra. Tímto odtrhla všechny blízké a milované, aby pochopili její ztrátě.

...

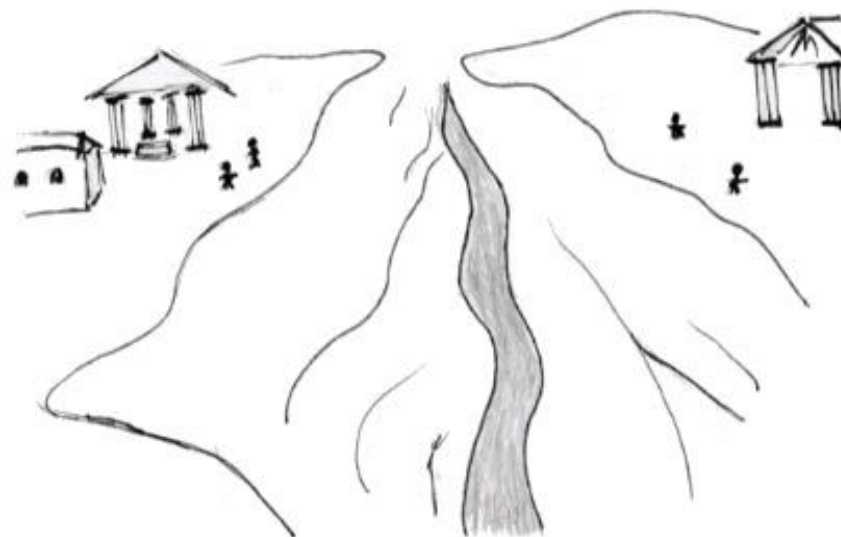
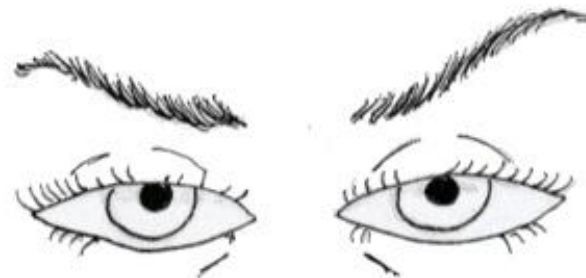
Pro bohyni Slunce Ílios nadešel čas, kdy se musela stát manželkou boha Naděje, Elpíza. Leč věděla, že jejich sloučení by mohlo zajistit lepší budoucnost nejen pro smrtelníky, ale i samotné božstvo, její srdce bilo pro někoho jiného.

Selína, bohyně Měsíce ve svých rukou svírala zmuchlaný vzkaz, který jí před chvílí doručil holub. Stále nemohla uvěřit jeho slovům, nemohla uvěřit, že ta, kterou milovala ze všeho nejvíc, se rozhodla, vdát se za někoho jiného. Věděla, že tohle nemohlo být to, co Ílios doopravdy chtěla. Věděla, že to musí změnit.

Když se všichni ostatní bohové nacházeli na slavnostní hostině. Vkradla se do pokoje nového snoubence Ílios, jehož jméno zmínila ve svém vzkazu.

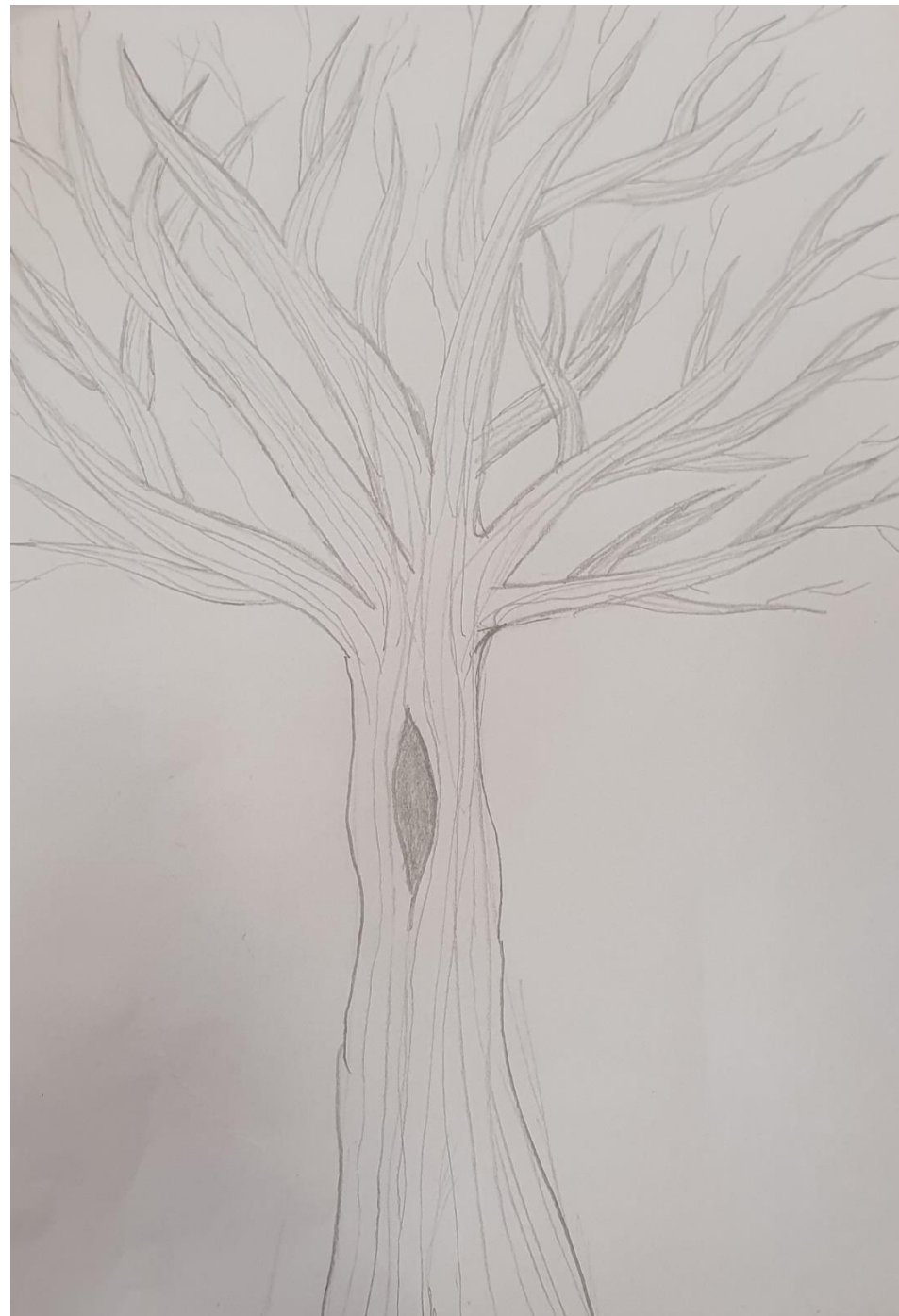
Když Elpízos, vešel do jeho pokoje a otočil se zády ke své loži, podepsal si tak vlastní rozsudek smrti. Zezadu se k němu připlížila ženská postava v černém oděvu a svižným pohybem ruky mu podřízla hrdlo. On se s hlasitým zachrčením otočil a ona hleděla do jeho umírajících očí a cítila, jak se z nich vytrácí naděje. Cítila, jak se vytrácí naděje z ní. A proto, zde seděla, dokud do pokoje nevrátila stráž a neodvlekla ji pryč.

Selína i Ílios porušili stovky let starý zákon a oběma musel být přisouzen spravedlivý trest. Ovšem bez nich svět smrtelníků fungovat nemohl. Po dlouhém rozhodování soud učinil rozsudek, a byl vytvořen nový zákon. Zákon, jenž stanovuje, že Slunce může pouze vycházet ve dne, a teprve až zapadne, Měsíc bude schopen ozářit cestu zbloudilým poutníkům. A v tomhle věčném kolotoči budou žít navěky. Ve věčném kolotoči bez naděje.

Jak vznikl náš svět?

Na úplném začátku nežili lidé, zvířata, nebyl čas a ani světlo. V té naprosté tmě, však žily zcela rozdílné světy, které se navzájem nesnesly a za žádnou cenu nesměly navazovat žádné mezilidské vztahy. Na jedné straně žily překrásné mořské panny obývající temné moře. Na té druhé žili obři v hlubokých pustých pralesích. Tyto dva světy si žily po svém a na svém území několik tisíc let. Jednoho dne, však nebojácny prvorozenec krále obrů Milones, dospěl a rozhodl se navštívit mořskou temnou říši. Cesta byla pro Milonese obtížná a vyčerpávající, nýbrž stála za to. Milones potkal krásnou mořskou pannu, která se mu představila jako princezna Aféty. Milones a Aféty, tvorové z rozdílných světů, se tajně navštěvovali a uvnitř své duše cítili pocit, který ještě ani jeden nikdy nezažil. Byla to láska. Milones a Aféty se do sebe zamilovali. Z jejich zářící lásky, která byla cítit několik set kilometrů daleko, vzniklo světlo. Jejich láska byla tak silná, že oba zcela rozdílné světy pochopily, co k sobě Milones s Aféty cítí, a tak vznikla říše nazývaná Země, kde se tvorové respektovali, pomáhali si a vytvářeli novou generaci. Milones a Aféty byli přeci jen první, co spolu zplodili potomky. Tím, že Aféty byla mořská panna, tak jejich děti byly napůl mořští tvorové, z kterých se postupem času vyvinuli ryby, krokodýli. Z krokodýlů se vyvíjely ještěrky a vznikli tak suchozemští živočichové, kteří obývali pusté pralesy obrů. A Milenos byl obr, z čehož vyplývá, že děti měly podobu člověka, který se po několik tisíc let vyvíjel do dnešní podoby.

O Zlatém stromu

Jsou tomu tisíce let, kdy tento příběh začal. Kdo ví, kdo měl prsty v tom, že zasadil tam ten strom. Roste stále a jistě od pradávna. Od doby, kdy člověk na tuto Zem vstoupil sám.

Tolik se událo za tu dobu, co tu není. Kdo? No, on. Ne ten strom. Ale první člověk, co u něj byl, a jmenoval se Tom. Ten zmizel v něm, v tom stromě.

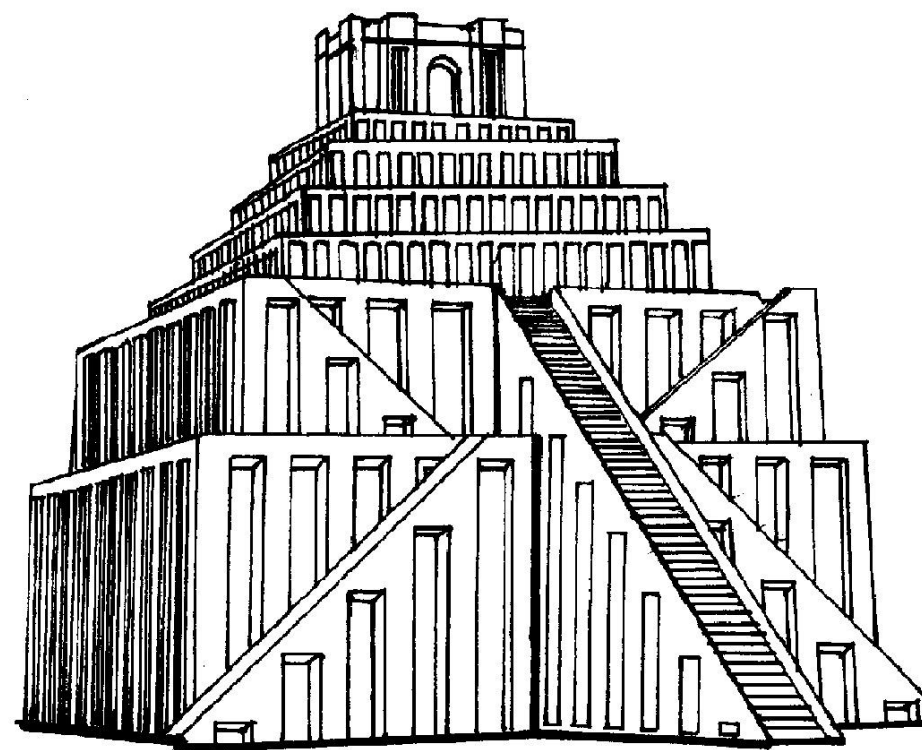
Ten Tom chtěl najít zlato. Tenkrát ráno u potoka ve svém srubu posnídal. Inu začalo tak putování za svítání, putování za zlatem, za nekonečným bohatstvím. Táhnul přes klikatá údolí a vysoké kopce. Přebrodiv se i smrdutým močálem. Nakonec vystoupal na tu nejvyšší horu. Čekal dlouho na tento den, až Měsíc a hvězdy osvětlí mu správný směr. Cestu ke zlatému stromu. Spěchal blíž a blíž. A jak rychle utíkal, nevnímal, čas běžel dál. Běžel mu jinak než ostatním. Rychleji. Život kolem nevnímal, jen třpyt a zář zlata, které chtěl mít. Zprvu plný sil Tom byl. Ke konci vyčerpaný, starý, šedý před strom se doplázil. Lapaje po dechu dotkl se Tom dychtivě kmenu. Přepadl ho pocit slasti. Avšak jen mžik a byl pryč! V očích najednou prostou hrůzu měl, když spatřil černou díru! Tom spadl do ní a nikdy se již nevrátil zpět.

Spoustu dalších poutníků ho pak následovalo. Hledali také nekonečné bohatství. Opět pak nakonec zmizeli. Jako tenkrát Tom v pradávných časech. Uprostřed temného a hlubokého lesa, tam někde je strom ze zlata. A čeká (snad) na dalšího z nás. Až nás lapí do svých spár.

O jednorožci

Můj příběh Vás vezme až na samý počátek. Nemluvíme zde o počátku Světa, ale pouze o počátku zázraku zrození. Tato legenda nám představí někoho, kdo nebyl jako ostatní, sice měl hřivu a čtyři kopyta, ale od ostatních koní se lišil už do malička. Jako hříbě se Emil narodil s boulí na čele. Všichni jím opovrhovali, když si ho výjimečně všimli. Vlastní rodiče se ho zřekli, jen kvůli jediné výjimečné vlastnosti. Opustili ho a nechali na pospas krutému osudu. Byl donucen se vydat na svou vlastní cestu daleko od stáda, kde se ho nikdo nechtěl ujmut. Život plný nástrah a několik uplynulých let z něj vyšlechtil překrásného hřebce. Statný bělouš s přenádhernou bílou hřivou a ohonem, kopyty lesklými, že i slunce se on nich odráželo. Z boule na čele se stal dlouhý spirálovitě zatočený roh, který se třpytil na několik kilometrů. Emil bloudil světem tak dlouho dokud nenarazil na tajuplnou bránu, jež ho zavedla do ráje v podobě nebe. Každá dobrá duše, která jsem zbloudí se automaticky stává nesmrtelnou. V nebi našel svojí pravou rodinu. Seznámil se s několika kentaury, Pegasy, grify a fénixy. Od té doby Emil nebyl nikdy sám a shora pozoroval jeho rodné stádo. Když členi jeho staré rodiny ze země vzhledli k oblakům zahlédli Emila. Závist je nutila se na něj pořád dívat a obdivovat co z nebohého opuštěného hříběte vyrostlo. Nic jim nezáviděl, protože sám si našel drahou polovičku mezi Pegasy. Společně vychovávali dvě hříbata s boulemi na hlavách a malými křídélky. A od té doby žijí šťastně až doposud.

Zmizení královny

Jednoho dne se v Dnešním Řecku narodil kluk jménem Hektor. Hektor byl normální kluk, kterého zajímaly všechny možné historiky. Jednoho dne stejného jako každý jiný se dostala do vesnice zpráva, že se v Babylonii ztratila královna. To Hektora začalo velmi zajímat a chtěl o tom vědět víc. „Půjdu za Alexandrem, nejstarším mužem ve vesnici, ten ví vždycky všechno,” pomyslel si. Hektor přišel k Alexandrovému stavení a zaklepal. Vyšel Alexandr a vznesl: „Copak si přeješ chlapče?“ „Přeji hezký den pane Alexandře, chci se zeptat zda nevíte něco o tom zmizení královny?“ Řekl Hektor. „Kupodivu ne, jen jsem slyšel, že lidé zahlédli nějakou nestvůru, která by to mohla mít na svědomí. Prý se schovává v troskách Zikkuratu, ale zaslechl jsem, že královna neměla srdce ze zlata. Někteří lidé dokonce říkají, že si to zasloužila.” „Mockrát děkuji,” zvolal Hektor a vydal se na cestu. Cesta byla dlouhá, ale po pár dnech Hektor konečně našel hledaný Zikkurat. Zapálil pochoděň a s odvahou vlezl dovnitř. Procházel útroby zikkuratu, když v tom se ze tmy vynořil tygr a rozeběhl se proti němu svalil ho na zem. Málem bylo po Hektorovi, ale najednou se objevila nestvůra, kterou Hektor hledal. Nestvůra usmrtila tygra a tak zachránila Hektorovi život. Hektor ještě ležel celý vyděšený na zemi, když se z nestvůry začala proměňovat krásná královna. „Cože?! To jste vy královno?“ Zeptal se nechápavě Hektor. „Ano, byla jsem zakletá, víš dříve jsem se k lidem nechovala moc hezky, ale když jsem byla tady dost jsem si toho uvědomila a tím, že jsem udělala dobrý skutek jsem kletbu prolomila,” vysvětlila mu královna. „Kdyby si mě nepřišel hledat, zůstala bych tu navěky,” řekla mu vděčně královna.

Rozbité zrcadlo

Údajně, když rozbijete zrcadlo, tak budete mít sedm let smůlu. Jak na to přišli?

Před dávnými lety žil v daleké zemi obchodník Celestýn z Nemanic. Celestýn byl přesvědčen o své kráse, které věnoval dlouhé hodiny před zrcadlem. Zrcadla byla po celém jeho panství, aby se na sebe mohl v každé místnosti a sebemenší chodbičce podívat, jestli je stále upraven a krásný. Zrcadla měl prostě všude.

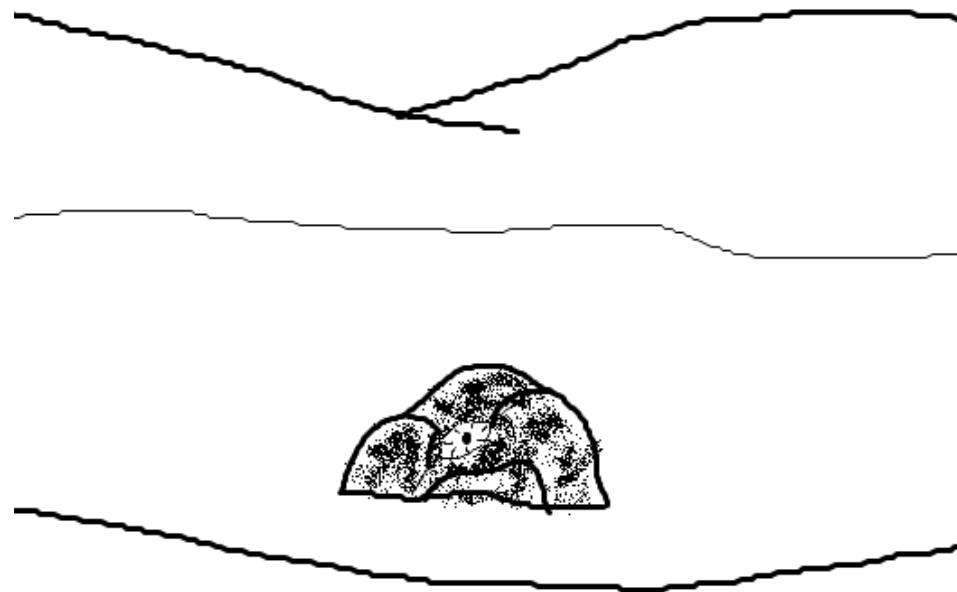
Obchodoval s bavlnou a hedvábím, obchody mu jenom vzkvétaly a ve svém okolí byl velice uznávaný, zejména v dámské společnosti. Často pořádal večírky plné hudby a tance, dobrého jídla a pití. O své přátele se vždy náležitě postaral.

Jednoho dne, při jeho pravidelné péči o svůj zevnějšek, česal si své bujné kadeře, se mu hřeben zasekl o malý uzlíček ve vlasech. Když se ho snažil rozčesat, tak mu hřeben vyklouzl z ruky a bohužel vletěl přímo do zrcadla, které se rozbilo. Byl z toho velice zmatený, protože se mu to ještě nikdy nestalo. A to ještě netušil, co ho čeká.

Od té chvíle se Celestýnovi přestalo dařit. Opustili ho přátelé, v obchodech se mu nedařilo a o ženách raději nemluvě. Postupně musel začít rozprodávat svůj majetek, aby měl na svou obživu.

A toto období nezdarů a smůly trvalo dlouhých, pro něj nekonečných, sedm let. Po těchto sedmi letech jako mávnutím kouzelného proutku se mu začalo dařit, našel si krásnou, milou a cílevědomou ženu, která mu pomohla vrátit se zpět do světa obchodníků.

Celestýn se z této zkušenosti poučil, a proto s manželkou v novém domě měli pouze jedno zrcadlo.

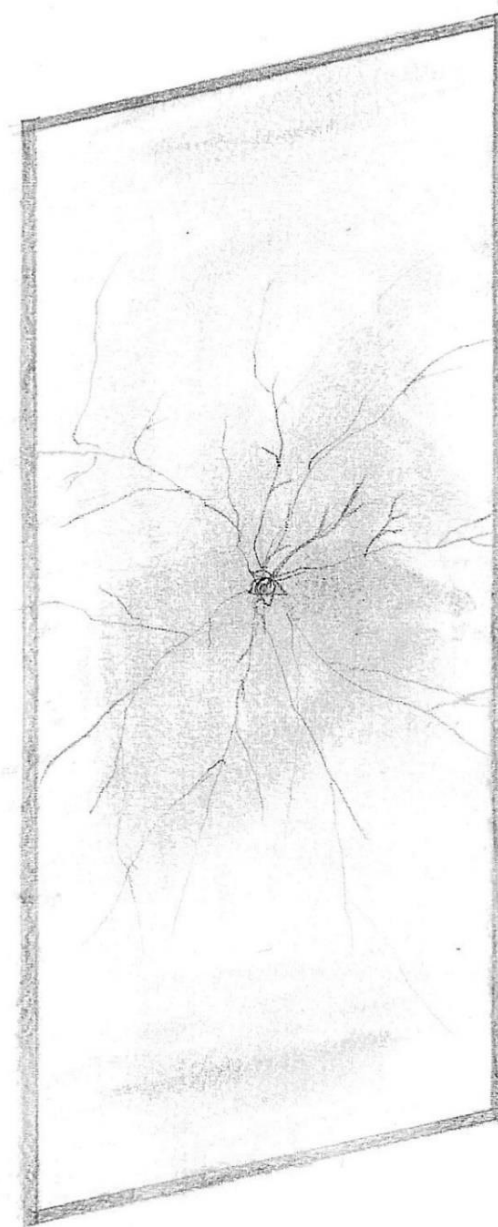
Mýtus - Ax

Na severu Norska, východně od města Hammerfest, leží menší oblast s několika jezery. Ve čtrnáctém století se místní popravy konaly topením lidí právě v těchto jezerech.

Okolo roku 1367 se ve městě objevil starý muž. Od nikud nepřišel, byl měšťany nalezen ležící na ulici. Měl zabodnutý jeden trn v hlavě. Byl okamžitě prohlášen za mrtvého, ale na poslední chvíli se probral, když ho „zahřálo teplo ruky popravčího.“ Určitě nebyl místní - na chladné norské podmínky nebyl zvyklý, byl pohublý a neustále mrznul. Kromě jeho příchodu a odchodu se o něm nic nedochovalo. Nebylo zaznamenáno ani jeho jméno. Byl popraven týden po příchodu, za kacířství a prohlašování jiné víry. Citováno: „Při popravě nehýbnul jedinou částí svého těla.“ Později se tímto způsobem přestalo popravovat. Rok na to začaly být místními nahlašovány určité jevy, často popisovány jako „hora masa,“ nebo „oko v jezeře.“ Spousta lidí se přiklonilo k jednomu názoru: „Popravili jsme d'ábla! Přestali jsme mu dávat oběti a nyní hladoví!“ I přes tyto obavy občanů se opět popravovat nezačalo. Částečně proto, že nebyli žádní dobrovolníci.

Stvoření začali říkat Aks. Shodou náhod, slovo „Ax“ pochází z hebrejštiny a znamená „otec míru.“ Neví se, kdo tento název navrhl.

Dnes již tento mýtus skoro upadl v zapomnění. Někteří věří, že Aks své hladovění nepřežil, ve městě také nebylo nikdy zaznamenáno žádné zmizení občana. Někteří se ale ptají, „Může vůbec taková bytost zemřít?“

...

Po svatební veselici převeliké, jež trvala nespočet dní, vypravili se silný Přemysl, krásná Libuše a oddaná družina jejích na výjižďku českými zeměmi. Poznávali krásy a obyčeje zemí svých. Doputovali až na dalekou vysočinu (jež dnes Vysočinou se zove) a rozhodli se zde přenocovat. Místní byli velice pohostinní - nabídli knížeti a kněžně cizokrajná jídla. Libuše pozřela zdejší prapodivný pokrm, Horácká polévka jej nazývali. V tom se mladá kněžna začala cítit poněkud ztěžkle, a proto šla se vyvětrati. Ale nechala se unést půvabem přírody a vystoupala na nedaleký vrch, dnes pojmenovaný Hošťanka. Rozhlédla se do kraje vinnou révou a pšenicí oplývajícím a oči jí náhlým nadšením přímo vzplály. Ve svém zanícení ani nevšimla si družiny své jež přiharcovala v obavách o kněžnino zdraví. Však když ji uzřeli, všichni do jednoho ztichli, ani nehlesli. Vztáhujíc ruce k pomalu šeřícím se nebesům, prorocký duch z ní promluvil:

“Támhle, tam v té nížině, muž sedí a noha jeho brní.”

V tom se obrátila na družinu svou a pronesla silným hlasem, hlasem panovníka:

“Jeďte tam. Vystavte město jehož sláva se Praze vyrovná. Vystavte město a Brno jej nazvěte.”

S tichým úžasem hleděli na Libuši jejíž dlouhé vlasy jemně povlávaly ve večerním vánku. Libuše plynule pokračovala v proroctví:

“Bude tam náměstí se sochou pochybného vzezření, jež se bude až do nebes tyčit. Bude tam jezdit kovový oř, jemuž šalina přezdíváno bude. Brno bude známo svou vzdělaností a učenci se sem budou sjíždět z širokého okolí.

Zakončila svou věštbu kněžna a vysílením klesla do trávy pošlapané divou moravskou zvěří.

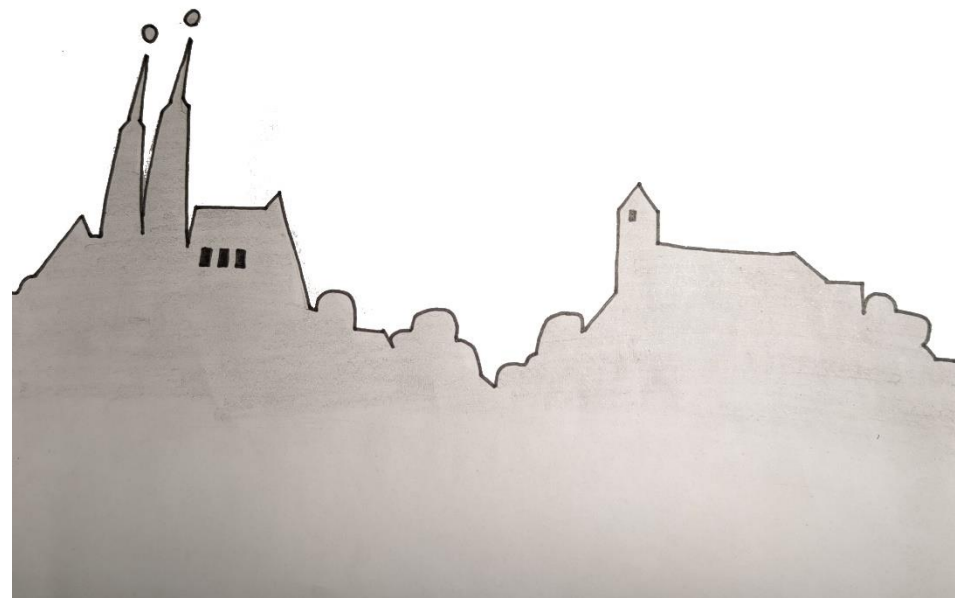
...

Je to už hodně dávno, co žila dívka jménem Anna. Její život byl skromný, žila se svými rodiči v malém domečku na okraji města, měla svého milého a nic ji nescházelo. S Janem se často vídala a jejich láska byla opravdová. Anny rodiče z jejich vztahu měli radost, problém ale byl, že rodiče Jana se o nich nesměli dozvědět. Jan byl totiž na rozdíl od Anny z velmi vznešené rodiny a jejich vztah by určitě nebyl schvalován. Snažili se, co to jen šlo, aby je nikdo nikdy nezahlédl spolu.

Jednoho dne, když se procházeli po rozkvetlé louce, je ale zahlédla Janova matka. Když si uvědomila, že vidí svého syna s nějakou chudou dívkou, zhrozila se. Když Jan dorazil domů, o dívce věděl už i jeho otec a byl velmi rozzuřený. Nepřicházelo v úvahu, aby byt' jen trávil čas s dívkou jako byla Anna. Otec se rozhodl, že takhle to nemůže nechat a musí přimět Jana, aby na ni zapomněl. Vymyslel tedy, jak se Anny zbavit.

Na večer následujícího dne Annu nechal unést a odvést ji do temné jeskyně, odkud nikdy nikdo nenašel cestu ven. Když se Anna ráno probudila, uvědomila si, kde je a že Jana už nikdy víc neuvidí. Plakala. Plakala celé dny a noci. Když se ale rozhlédla kolem sebe, obklopovalo ji nespočet krásných krápníků. Všechny její slzy se proměňovaly v další a další překrásné útvary.

Její duch stále bloudí v jeskyních po celém světě a nepřestává plakat, každá slza, která dopadne, se ale díky jejich pravé lásce a smutku, který Anna cítila, promění na něco tak krásného a kouzelného jako krápník.

VZNIK VODY

Kdysi dávno v dobách, na které se již zapomnělo a kdy ještě neexistovali lidé, byl svět bez vody. Jestliže byl svět bez vody, nikdo v něm nemohl žít. A právě tento problém měli vyřešit v nebi.

Sněm andělů měl začínat za chvíli. Všichni již netrpělivě poletovali kolem velké obláčkové budovy, ve které se mělo jednání odehrávat. „Tak pojdte, mí andělé, pojdme vyřešit tento ukrutný problém,“ zvolal Bůh a andělé, hezky jeden po druhém, začali usadat na své obláčky. Poslednímu, nejmenšímu a nešikovnému andělu, však nešla zavřít dvířka. Bůh již začínal předčítat seznam přítomných a nepřítomných, tak tedy dvířka nechal být a rozlétl se za ostatními. „Výborně, tak tedy jsme tu všichni,“ prohlásil Bůh a svou tlustou knihu podal jednomu z andělů. Ten pod její vahou zavravoral a šel ji uklidit. „Mí drazí, naskytl se nám tu problém, jak jistě všichni víte-“ Bůh již nestihl dokončit větu, přerušilo ho totiž chrastění řetězů a hlučný smích. V tu chvíli se ve dveřích objevil Satan s čerty.

„Tak jsme tady! Nemůžu uvěřit, že to tvoje mírumilovné nebičko neumí zavírat dveře!“ zasmál se nechutně a čerti s ním. Bůh mezitím nechápal, co se to děje.

„Kdo z vás, andělé, nezavřel ta dvířka?“ zvolal hlasitě. „Já, omlouvám se, pane,“ sklopil hlavu nejmenší anděl. „To by měl být asi potrestán! Na něj, moji čerti, na něj!“ řval Satan a čerti se vrhli na bezbranného anděla.

A tak se v nebi odehrála největší tragédie, jaká kdy jen mohla. Zabili jednoho anděla a celé nebe plakalo ještě hodně dlouho. Ale aspoň slzy andělů vyřešily ten problém – přinesly na Zem vodu.

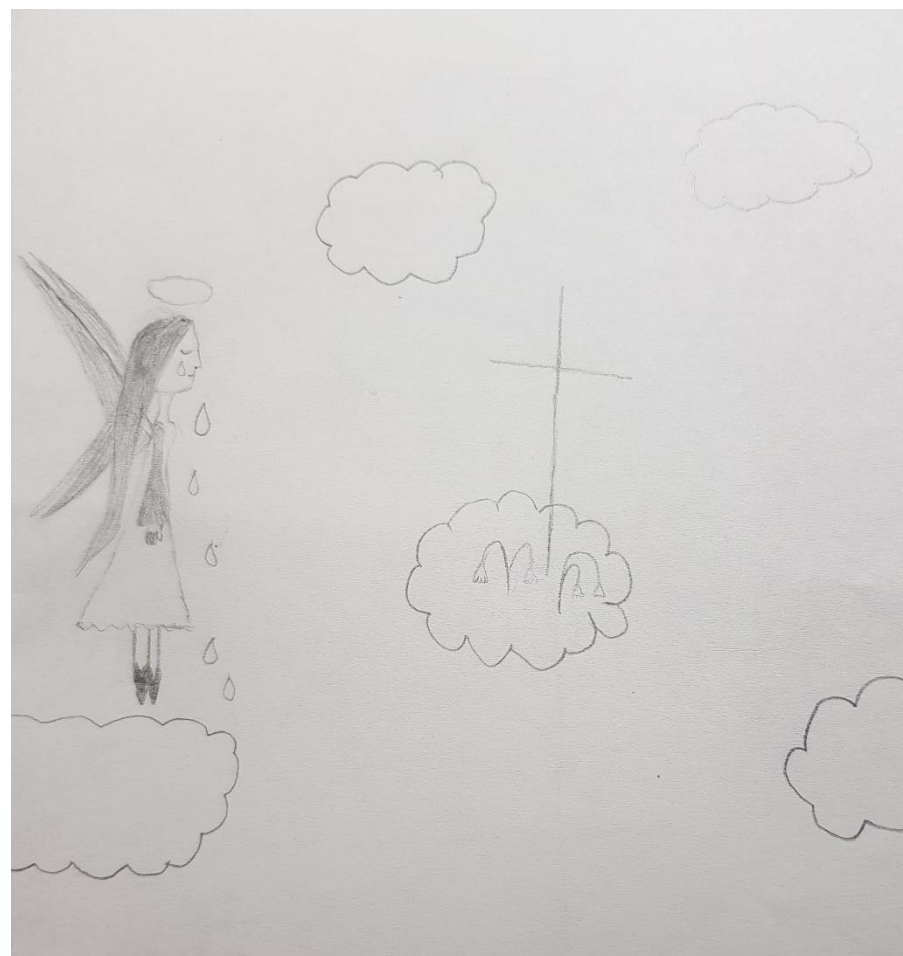
Obr Ranič

Kdysi dávno žil na Lounsku obrovský obr Ranič, který devastoval úrodu a obydlí zdejšími lidmi. O obrově se však doslechli všemi milovaný polobůh Prágus, který se rozhodl, že osvobodí občany od tyranie a obra skolí.

Když Prágus dorazil na Lounsko byl přivítán, jako hrdina a na jeho oslavu se přichystala hostina. Začalo se stmívat, hudba začala hrát a lid lounský začal hodovat v čele s Prágem. Prágus věděl, že hluk z oslav by mohl Raniče přilákat. A to se také povedlo, z té nejtemnější tmy se ozval děsivý řev a vynořil se Ranič. „To je tvůj konec obludo,“ vykřikl hrdina. Nasedl na svého krásného koně a rozjel se pryč od lidí. „Pojď si pro mě,“ pobuzoval Prágus obra. Ranič začal Prága pronásledovat.

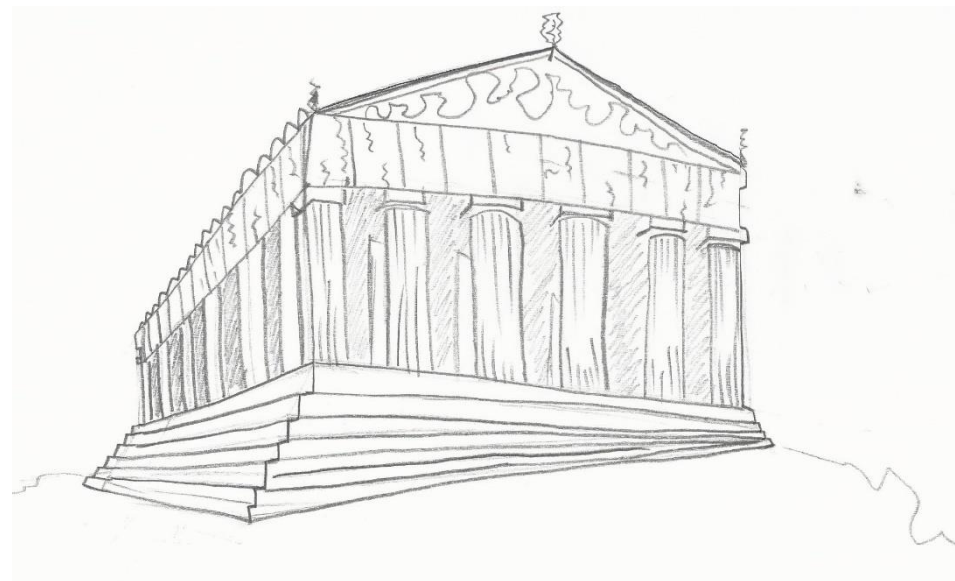
Když Prágus dojel dostatečně daleko od lidí vytasil svůj legendární ohnivý meč, který dostal, jako dar od božstva za svoji chrabrost. Vyšplhal na nejvyšší vrchol v okolí, aby srovnal výškový rozdíl s obrem. „Tyranizoval si zde příliš dlouho, rozluč se Raniči,“ vykřikl nebojácny hrdina a seskočil obrovi na hlavu. Prágus mu do hlavy zarazil ohnivý meč.

Obr se začal rychle kácet na zem, ale Prágus stihl vyskočit zpět na vrchol kopce. V okamžiku, kdy Ranič spadl byl mrtev a celá vesnice i okolí začalo jásat. Jak šel čas mrtvé tělo Raniče zavála hlína a začal obrůstat travinami a stromy, až začal připomínat kopec. Později jeho obrostlé tělo splynulo s jinými vrcholy Českého středohoří. Lidé na památku této události tento vrchol pojmenovali Raná, aby si každý, kdo to jméno uslyší vzpomněl na tyranii obra Raniče

Legenda o stromu, který má schopnost léčit

Tato legenda se odehrává v daleké, děsivé Amazonii, kde se v hloubce lesů za vysokým vydopádem nachází strom, který má kouzelnou schopnost vyléčit každou nemoc a zlomit každou kletbu. Podle příběhů, které si lidé vypráví, má tento strom zářivě růžové květy, tak nádherné, že i slepého by oslnily. Jejich silná moc vyléčit jakoukoliv nemoc přitahuje spousty užasných vědců a dychtivých lékařů právě na území Amazonie. Nikdo z nich ale neví, jaké podmínky musí podstoupit k získání této moci. Jediný způsob, jak se dostat k tomuto stromu, je pomocí lodi, či jiného plovoucího prostředku, po řece Amazonce, dlouhá stovky kilometrů, plná predátorů a nebezpečí, s mapou v ruce, kde v konečné destinaci je takzvané srdce. V kmeni tohoto stromu se nachází vyřezaný obraz již zmíněné mapy, a místo, kde se nachází srdce, je též vyřezané. Když se člověk dostaví do destinace, strom je zvadlý a uschlý, nepůvabný na pohled. Aby se docílilo nadherných růžových květů, je potřeba vložit do srdce mapy v kmeni takzvaný hrot šípu. K tomuto hrotu se též váže legenda o určitém kmenu lidí, který však není poznamenán v žádném textu či povídce. Tito lidé dříve vlastnili tento hrot šípu, který slouží jako klíč k srdci léčivého stromu. Když se poprvé lidé snažili hrot šípu získat, byla na ně uvržena nemilosrdná kletba, ale poté, co hrot šípu získali, byla jejich jediná naděje právě léčivý strom pro zlomení té kletby. Putovali dlouhé dny a týdny, když se konečně dostavili k léčivému stromu. Vložili hrot šípu do srdce a strom se rozzářil v syté růžové. Strom nebyl nadále suchý a květy byly nyní šťavnaté a připraveny na utrnutí. Lidé avšak nevěděli, že se strom po nějaké chvíli opět vrátí do podoby sucha a moc ztratí. Předtím, než stihli včas utrnout květy pro zlomení kletby, strom začal usychat, prskat a tmavnout. Zakletí lidé byli svou kletbou přemoženi a stáhla je do řeky Amazonky na pospas utonutí. Hrot šípu, klíč od srdce léčivého stromu, už nikdy nebyl nikým spatřen.

...

Dnes vám budu vyprávět zcela odlišný příběh, než jaké jste doposud poznali. V dalekém Řecku, na slavném Olympu, tak dávno že si to ani neumíte představit, se narodil Herákles. Zrozen z nevěry největšího řeckého boha Dia s dcerou mykénského krále Élektryóna, krásnou Alkménou. Herákla nebo také Herkula určitě zná skoro každá živá duše, ačkoliv málokdo ví, že Alkména toho dne porodila i Heráklovo dvojče, Alexia. Stejně tak jako Herákles Alexios vyrostl na zemi. I když to byli dvojčata, po narození od sebe byli odloučeni a každý tak vyrostl na opačné straně Řecka. Herkules vyrostl na venkově, vychován nevlastním otcem Amfitryónem. Alexios zato vyrostl na ostrově jménem Rhodos. Jak je známo, Herkules byl v mládí tak trochu nešika a postupem času se svou vůlí a také pílí vypracoval na jednoho z nejznámějších řeckých polobohů. Alexios prožil svůj život v podstatě opačně. Ve své vesnici byl v mládí obrovským přínosem, na co sáhnul v tom vynikal. Nevynikal jen ve venkovských pracích, ale také byl velice zdatný v boji... Ve svých pouhých dvanácti letech porazil Nemejského lva. Ano, slyšíte dobře, to Alexios byl ten, kdo porazil Nemejského lva. Jak šel čas, Alexios ztrácel své ambice a chtěl něčeho dosáhnout. Ve svých dvaceti letech, v době kdy Herkules nabýval největší slávy, se Alexios rozhodl odcestovat co nejdále od svého života v Řecku, někam kde by našel klid pro svou duši. A tak se vydal na Sever. Alexios zde žil poklidný život až do doby kdy se Herákles rozhodl čelit Hádovi, bohu podsvětí. Herkules se v té době dozvěděl že má dvojče, a tak se ho vydal hledat s prosbou o pomoc v boji proti samotnému ztělesnění zla. Jak už jsem jednou řekl, tento příběh není jen tak nějaký příběh, neskončí hezkým koncem zalitým sluncem a radostí. Alexios svého nově nalezeného bratra odmítl a nechal ho jít na pospas smrti samotného. Zbytek života prožil s úkrutným pocitem viny.

Co bylo a nebylo...

Před několika mnoha miliony lety tu zde s lidmi žily všelijaké bytosti. Mohly to být víly, skřítci, kentauři, obři, mořské panny, vlkodlaci, zkrátka všechno možné a nemožné. Většina těch větších bytostí mělo svoje území až na lidi ti byli všude jako do dnes. Všichni měli svého vůdce, a tak nějak mezi sebou žili v míru až na nějaké výjimky, kde se muselo usmířovat a hledat jiné cesty, aby se neválčilo. Asi tak by si to jejich Bůh přál. Ale nebylo tomu tak na dlouho, nestačili být v klidu pořádně ani měsíc.

A tak jednoho dne se Bůh rozhodl, že vytvoří novou bytost, která bude mít úkol se dostat úplně nejvýše, a to na krále této planety, který sjednotí všechny říše do jedné. Bůh tedy vzal hlínu ze dna oceánu, vodu ze sladkovodního jezera, dřevo z nově vzniklého ohniště s lehkým plamínkem a vytvořil novou bytost dračí ženu, a nakonec jí vdechnul život. Tato žena vypadala skoro jako normální člověk, ale byla dvakrát větší než průměrný muž, měla největší sílu na planetě, uměla létat s dračími křídly.

Tak tedy sletěla z nebe na Zemi a postupně začala konat to k čemu byla zrozena. Nejdříve se jí nevedlo, protože pro hodně lidí a bytostí byla jen někdo, koho v životě neviděli. Ale postupně během dvou let se jí podařilo usmířit i ty nejrozhádanější bytosti. A nakonec jí všichni uznali jako jedinou možnou královnou Zemi. Bůh sám byl spokojen a dál už nezasahoval do Zemských záležitostí.

Jak se tu vobjevili lidi, zvířata a všelijaký bejlí

Před dávnejma časama vobloha bydlela na zemi, kde nežili žádný lidi, živočichové ani kytky. Bylo pustá a prázdná, jen vítr svištěl divnou písničku - ale jen tehdá, dyž trefil na nákej šutr, kterej si chtěl pokecat.

Jednou vítr povídá, chtělo by to změnu, vono se přece jen vomrzí čekat, až se tomu šutráku uráčí dát zase řeč. Vítr bloumá po pustý zemi, vokukuje, kde co je - co si budem povídat, nikde nic novýho, co byste taky vod pustiny čekali, že? Jak tak fofruje krajinou, začalo se smrákat, hele, tak už se vobloha chystá do hajan, už zahrnala domů slunce a votevírá vrátka, aby se proběhly hvězdy a měsíc. Celej den bejt zavřenej, to se musej vyvenčit. Měsíc s hvězdama rajtují po vopuštěný zemi, dělaj binec, však víte, dyž dostanete na chvilku frei.

Vítr po nich pokukuje a v kebuli blik! - vobčas tam prostě blejskne - a říká si, co to dát dohromady s voblohou? Hele, co bys řekla, dybysme to táhli společně? Na rukou tě ponesu, vobčas se někam proletíme, to není blbej nápad, vid'?

Vobloha kouká, přemejšlí, votočí se k němu, tak jo, vono stejně - ty šutráky jsou dost natvrdlý.

Vzali se, von ji nosil, kam si řekla. Jednoho krásnýho dne zjistili, že se jim líbí bejt v luftu a usadili se vysoko nad zemí. Na zemi nezůstalo prázdnó - zvostaly tam jejich děti, co spolu měli. Že jich bylo - lidi, kytky i zvířata! Aby potomstvu nebylo smutno, tak vítr chvilku zůstává s voblohou a chvilku zase s dětma.

A takhle to trvá dodneška.

PŘÍBĚH BOHA SPACETONA

Ve světě bohů je vše den ode dne stejné. Díky božské nesmrtelnosti jsou bohové bez práce. Například bůh Spaceton. Na rozdíl od ostatních, kteří se se svým životem nějak smířili, on s tím měl velký problém. Bůh vědy, jak se často nechával nazývat, přemýšlel o cokoli, co by ho mohlo alespoň na pár let zabavit. I přes to, že měl velikou moc a celý svůj život by mohl jen prospat, byl nadmíru pracovitý a zvědavý. Již dávno ho přestaly zajímat božské hry, ze kterých se postupem času stávala každodenní činnost. Už to nebyli bohové jako dřív, již nepřemýšleli co a jak nového vytvořit, zlenivěli.

A jak tak Spaceton přemýšlel, co by mohl stvořit, čím by se mohl zapsat do historie a proslavit tak své jméno, konečně mu to došlo. Něco, v čem by bylo něco menšího a vzájemně to na sebe působilo. Něco, čemu by určil pravidla a sledoval vývoj.

Do dlaně si nabral hrst vzduchu, ze které pomocí stlačení stvořil malou, okem skoro přehlédnutelnou kuličku. Okolo ní vytvořil prostor, který ji bude chránit a nechal svůj nový projekt o samotě. Jeho původním plánem bylo, aby se kulička roztáhla a zvětšila tak svůj objem. Když však přišel další den, našel něco, co ho překvapilo...

V původním bezbarvém prostoru již nebyla ta malá kulička jako na začátku, dokonce ani ten volný prostor okolo. Byla tam jen tmavá šmouha plná malých proužků a třpytivých teček. V tento den se jeho život změnil. Začal se touto záhadou zabývat a třeba tam jednou najde i malou planetku zelenomodré barvy s určitou aktivitou na ní.

